

Kendinden geçmiş bir halde açtı kapıyı. Yorgunluktan ölüyordu. Bakışlarından bezginlik dökülüyordu.

Öyle hissetti. Öyle olmasını diledi. Koltuğunda hayallere dalmış biçimde otururken, apartman boşluğundan gelen her tıkırtıya bir hayalle karşılık veriyordu.

Nabızı kendinden önce bildi bu sefer gerçekten geldiğini. Kapıdaki tıkırtıyı duydu. Anahtarın çevrilmesi, yorgun bir gıcırtyla açılan kapı.

İşte karşımda.

Kız duraladı. Ağzı açık, bir an tanımakta güçlük çeker gibi baktı, belki gerçekten tanımamıştı, belki birazdan çılgık çılgına kaçacaktı.

Nasıl?

Dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı, kızın şaşkınlığının bu derece eğlenceli olacağını düşünmemişti, sırtmasının kahkahaya dönmesine engel olmak için dudaklarını sıktı.

Kız bağırdı, *ne için...*

Eliyle *dur* işareti yaptı, *sakin ol.*

Ne sakini, evime!

Eli hala *dur* diyordu kıza, gülümsemesini bastırmaya çalışarak *çok uzun sürmeyecek*

Ne uzun sürmeyecek, hemen defol buradan, polisi arıyorum.

Böyle olacağını tahmin etmesi gerekirdi, kapıyı açmak en kolay kısmıydı, her zaman böyle olmuştu, zor olan bağıırken dayanabilmektir.

Bunu tahmin etmiyordun, değil mi?

Kız sinirli sinirli çantasında telefon arıyordu. Bir an elini cebine attı, evet. *Defol çabuk!*

Kızın telefonu çıkarmasıyla hemen hemen aynı anda silahını çıkardı. *Son defa görüşüyoruz.*

Silahi görünce kız dondu, kekelemeye başladı, *ha ha hayır, bunu...*

Aradım. Hatırını sordum. Bana cevap vermedin.

Ha yır

Eh, her zaman dediğin gibi, hayatta her şeyin bir bedeli var.

Bunu yap ya pa maz

Silahi kızın bacaklarına doğrulttu. *Senden insan yerine konmak dışında bir şey beklemiyordum. Kader.*

Dur, ha yır, söz veriyorum

Kahkasını bu sefer tutamadı. Gözleri kızarık, kısılmış biçimde kıza doğru bir uğultu gibi güldü.

Kız kahkahayka kendine gelir gibi oldu, gözgöze geldiler, kaçmak için elini kapının dışına doğru attığında, silah da adamın şakağına doğruluverdi.

Patlama sesiyle kapının kasasını kucakladı. Sıçrayan sıcaklık kan olmalıydı.